Κυριακὴ πρό τῶν Φώτων (Μάρκ. α΄ 1-8)
31 Δεκεμβρίου 2006

Ἐτούτη ἡ Κυριακὴ ὀνομάζεται Κυριακὴ μετὰ τὴν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ. Σημειώνει δὲ πὼς τὸ γεγονὸς τελέσθηκε· ὁ Χριστὸς γεννήθηκε ὡς ἄνθρωπος· ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νὰ συγκατοικήσει μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ οὐρανὸς ἄνοιξε καὶ ἀποκάλυψε πὼς τὸ μοναδικὸ κίνητρο τοῦ Θεοῦ γιὰ ἐτούτη τὴν ἐπιφάνειά Του εἶναι καὶ θὰ παραμείνει γιὰ πάντα ἡ ἀγάπη Του γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Ἄλλωστε μᾶς τὸ τονίζει στὸ κείμενο του ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὅταν λέγει : «ἔτσι ἀκριβῶς ἀγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμο, ὥστε ἔδωσε σ᾽ αὐτὸν τὸν μονογενῆ υἱό του ἵνα κάθε ἕνας ποὺ θὰ πιστεύσει σ᾽ αὐτὸν νὰ μὴν ἀπολεστεῖ, ἀλλὰ νὰ ἔχει ζωὴ αἰώνιο».

Λόγια καθαρὰ καὶ ἀληθινά, ἀποκαλύπτοντα τὴ γνησιότητα καὶ αὐθεντικότητα τῆς Θεϊκῆς βουλήσεως. Ἀκόμη δὲ ἐκφράζουν καὶ αἰτιολογοῦν τὴν Θεϊκὴ παρουσία στὸν κόσμο γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴ μετοχή του στὴν αἰωνιότητα.

Γι᾽ αὐτὸ στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο τοῦ εὐαγγελιστοῦ Μάρκου, καταγράφεται «ἡ ἀρχὴ τοῦ χαροποιοῦ μηνύματος περὶ τῆς ἐλεύσεως στὸν κόσμο τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶναι ὁ ἐνανθρωπήσας υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

Ἀρχίζει ἔτσι μιὰ καινούργια ἡμέρα καὶ ἀνοίγεται ἕνας νέος δρόμος πλημμυρισμένος ἀπὸ τὴ Θεϊκὴ ἀγάπη καὶ εὐλογία. Γιατὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ξετυλίγεται τὸ Θεϊκὸ θαῦμα καὶ γιεννιέται ἡ οὐράνια ἀλήθεια.

Μονάχα ποὺ αὐτὴ ἡ ἀλήθεια «γεννιέται ἐρήμην τοῦ κόσμου, ἔξω καὶ μακριὰ ἀπὸ τὰ ἰσχυρὰ τείχη τῶν ἀριθμῶν, σὲ μέρος ποὺ κανεὶς δὲν φαντάζεται καὶ μέσα στὴ μυστικότητα τῆς νύχτας». Ἐκείνη τὴ νύχτα τοῦ θαύματος καὶ τοῦ ξαφνιάσματος! Ὅλοι βρίσκονται τυλιγμένοι ἀσφυκτικὰ μὲ τὶς ἐγκόσμιες φροντίδες καὶ μέριμνες. Ὁ κάθε ἕνας προσπαθεῖ νὰ ἱκανοποιήσει τὴν ὕπαρξή του μὲ πράγματα αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἀνησυχία, ἐκτὸς τῆς ἀπολαύσεως τῶν ἐγκόσμιων ὑλικῶν ἀγαθῶν.

Ἕνας μόνο ἀνησυχεῖ γιὰ ὅλους αὐτούς· μὴ τυχὸν κάποιος παραστρατήσει καὶ χαθεῖ· μὴ τυχὸν κουραστεῖ ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ζωῆς καὶ πέσει· μὴ τυχὸν φύγει σὲ δρόμους ξένους καὶ ἄγνωστους καὶ δὲν γνωρίζει πῶς νὰ γυρίζει πίσω.

Γι᾽ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, μόνο ὁ Θεὸς φροντίζει, σκέπτεται καὶ βοηθεῖ. Μόνο Αὐτὸς ὡς πατέρας ἀνησυχεῖ καὶ προσμένει τὴ δική μας ἐπιστροφή. Ὄχι γιατὶ μᾶς ἔχει ἀνάγκη ἢ προσδοκᾶ ὀφέλη ἀπὸ ἐμᾶς. Ἐμεῖς ἔχουμε τὴν ἀπόλυτη ἀνάγκη Του. Δίχως τὸ Θεό, δὲν μποροῦμε νὰ ὑπάρχουμε. Καὶ δίχως τὴν παρουσία Του ἡ ζωὴ ἀφυδατώνεται ἀπὸ τὶς δυνάμεις ἐκεῖνες ποὺ τὴν νοηματίζουν.

Ἀκόμη δέ, κι αὐτὸ εἶναι σημαντικό, ἐμεῖς πιστοποιοῦμε τὴν ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ. Δηλαδή, ἐπειδὴ ὑπάρχουμε ἐμεῖς, ὑπάρχει ἢ πρέπει νὰ ὑπάρχει καὶ ὁ Θεός. Δίχως τὴ δική μας παρουσία ἡ ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ δὲν ἔχει κανένα σκοπό. Ὁ σκοπός Του ἐκπληρώνεται γιὰ ἐμᾶς.

Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ γίνεται, λοιπόν, χάρη ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων καὶ μέσω ἡμῶν βεβαιώνεται ἡ ἀνθρώπηση Ἐκείνου. Γι᾽ αὐτὸ ἡ σύνδεσή μας μετὰ τοῦ Θεοῦ εἶναι καθοριστικῆς σημασίας γεγονὸς καὶ σηματοδοτεῖ τὴν ἑτερόφωτη καὶ ἑτερότροφη ὕπαρξή μας.

Παίρνουμε τὸ φῶς ἀπὸ τὴν πηγὴ τοῦ φωτός, τὸ Θεό. Καὶ τρεφόμαστε ἀπὸ τὸ δικό Του τραπέζι ποὺ προσφέρεται τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα Του. Δίχως αὐτὰ θὰ μέναμε στὸ σκοτάδι καὶ δὲν θὰ βλέπαμε νὰ βαδίζουμε πρὸς τὴν ἀλήθεια καὶ τὴ ζωή. Καὶ θὰ μέναμε πεινασμένοι καὶ διψασμένοι, δίχως τὴ τροφὴ ποὺ τρέφει τὴν ψυχή μας.

Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἱστορικὸ γεγονός, ἐπανεορτάζεται καὶ ἐφέτος. Μὲ πολλὰ φῶτα καὶ ποικίλα χρώματα· μὲ στολίδια καὶ λαμπιόνια· μὲ τραπέζια καὶ δεξιώσεις· μέ χοροὺς καὶ γλέντια. Διασκεδάζουμε καὶ χαιρόμαστε· ἑορτάζουμε καὶ ἀγάλλεται ἡ ὕπαρξή μας.

Πόση δύναμη ἔχει ἐτούτη ἡ ἑορτή, ὥστε νὰ παρασύρει ὁλόκληρη τὴ ζωή μας· νὰ ἐπηρεάζει ὁλόκληρο τὸν κόσμο· νὰ ζωντανεύει ὅλες τὶς ἀνθρώπινες δραστηριότητες· νὰ κινεῖ ὁλόκληρο τὸ ἐμπόριο!

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, δὲν πρέπει ὅμως νὰ νομίζουμε πὼς ὅλο κι ὅλο αὐτὸ εἶναι ἡ ἑορτὴ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Εἰδεμὴ θὰ ἔχουμε ὁλωσδιόλου ξεφύγει ἀπὸ τὸ βαθὺ καὶ οὐσιαστικὸ νόημά της. Κι αὐτὸ εἶναι πὼς ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος μὲ ἕνα διακριτικὸ τρόπο καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μᾶς κάνει φίλους καὶ ἀγαπητούς Του!

Ὅμως, ἐπειδὴ σέβεται τὴ δική μας ἐλευθερία καὶ δὲν θέλει νὰ μᾶς ἐπηρεάσει μὲ ἄλλον τρόπο, γι᾽ αὐτὸ στέκει ἀπ᾽ ἄξω καὶ κτυπᾶ μὲ διακριτικότητα.

«Ἰδοὺ ἔχω σταθεῖ στὴ θύρα σου καὶ κρούω», λέγει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, «ἐὰν κάποιος

ἀκούσει τὴ φωνή μου καὶ ἀνοίξει τὴ θύρα, θὰ μπῶ μέσα στὸ σπίτι καὶ θὰ δειπνήσω μ᾽ αὐτὸν καὶ αὐτὸς θὰ δειπνήσει μαζί μου, ἀπολαμβάνοντας τὴν εὐφροσύνη καὶ τὴ χαρὰ τῆς μακαρίας ζωῆς».

Γι᾽ αὐτὴ τὴν εὐφροσύνη καὶ τὴ χαρὰ τῆς μακαρίας ζωῆς ἑορτάζουμε τὰ Χριστούγεννα. Καὶ παρακαλοῦμε προσευχόμενοι, νὰ μὴ μᾶς λησμονήσει ὁ Χριστὸς καὶ δὲν κρούσει τὴ θύρα τῆς ψυχῆς μας.

Γιατὶ ἐμεῖς εἴμαστε ἕτοιμοι ν᾽ ἀνοίξουμε ἀμέσως, ἐπειδὴ ἐπιθυμοῦμε νὰ ζήσουμε ἐτοῦτα τὰ Χριστούγεννα μέσα μας, ὑπαρξιακά, μὲ τὴ δική Του χάρη καὶ εὐλογία.

Ἀρχιμ. Ν.Π.